

Wyrok z dnia 22 lutego 2001 r.

III RN 70/00

Dla skuteczności doręczenia pisma sądowego w trybie art. 44 KPA niezbędne jest zawiadomienie adresata o złożeniu pisma na okres siedmiu dni we wskazanym urzędzie pocztowym.

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2001 r. sprawy ze skargi Barbary i Marka J. na dwie decyzje Izby Skarbowej w R. [...] w przedmiocie określenia zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za lata 1992-1994, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 1999 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z dnia 17 września 1999 r. Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił skargę Barbary i Marka J. Podstawę tego postanowienia stanowi art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), którego zastosowanie wynika z powołanych w uzasadnieniu postanowienia następujących okoliczności. NSA wezwał skarżących do uiszczenia obowiązującej opłaty sądowej (wpisu) w terminie siedmiodniowym z rygorem odrzucenia skargi w razie nieuzupełnienia tego braku w wyznaczonym terminie. Wezwanie to zostało skarżącym doręczone (w trybie określonym w art. 44 KPA) w dniu 3 czerwca 1999 r. Po stwierdzeniu, że skarżący nie uiszcili opłaty w wyznaczonym terminie skarga podlegała odrzuceniu.

Od powyższego postanowienia Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł rewizję nadzwyczajną, zarzucając rażące naruszenie: 1) art. 44 KPA w

związku z art. 59 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym i art. 45 ust. 1 Konstytucji, 2) art. 27 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono, że NSA wadliwie ocenił „dowód doręczenia z dnia 27 maja 1999 r.”, w którym nie ma wskazania miejsca odbioru pisma. Wobec braku odpowiedniego pouczenia adresata o miejscu złożenia pisma – zdaniem wnoszącego rewizję nadzwyczajną – NSA nie miał podstawy do uznania, że doręczenie zostało dokonane w trybie art. 44 KPA, a w tej sytuacji odrzucenie skargi zamknęło skarżącym drogę sądową w ich sprawie (art. 45 ust. 1 Konstytucji).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ma oczywiście rację Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, wywodząc w uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej, że skuteczność tak zwanego doręczenia zastępczego zależy od zachowania wszystkich warunków takiego doręczenia, które zostały określone w art. 44 KPA. W szczególności niezbędne jest, ażeby adresat został zawiadomiony, w tym przypadku przez umieszczenie zawiadomienia w skrzynce na korespondencję jego mieszkania, iż pismo składa się na okres siedmiu dni w określonym urzędzie pocztowotelekomunikacyjnym. Wbrew natomiast zarzutom rewizji nadzwyczajnej brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Naczelny Sąd Administracyjny w zaskarżonym postanowieniu nie dostrzegł podniesionych warunków i konsekwencji zastosowania art. 44 KPA. Jeżeli za rewizją nadzwyczajną przyjmie się, że podstawę ustaleń w przedmiotowej kwestii stanowi znajdujący się w aktach sprawy tak zwany dowód doręczenia, to należy stwierdzić, że w dokumencie tym zostały zaświadczone okoliczności, że doręczyciel nie zastał adresata w domu, że zawiadomienie o umieszczeniu przesyłki w urzędzie pocztowym zostało umieszczone w należącej do adresata skrzynce na korespondencję oraz że przesyłki tej nie podjęto w terminie. Wszystkie te informacje pochodzą od właściwego urzędu pocztowego i znajdują się na dokumencie skierowanym do NSA jako nadawcy przesyłki. Jest to tak zwane zwrotne potwierdzenie odbioru, w tym wypadku dokument, który został wypełniony wobec niezastania adresata w jego mieszkaniu oraz nieodebrania przesyłki z właściwego urzędu pocztowego i – co szczególnie istotne, dla rozważanej kwestii – chodzi tu o dokument, który nie był skierowany do adresata lecz bezpośrednio do Sądu. W tych okolicznościach nie jest przekonywający zasadniczy argu-

ment rewizji nadzwyczajnej jakoby z tego, że w przedmiotowym, a skierowanym do Sądu dokumencie nie zaznaczono miejsca, w którym umieszczono przesyłkę wynika, że o tym miejscu (pocztowym urzędzie odbiorczym) nie został zawiadomiony adresat. Należy raczej uważać, że informując Sąd o zawiadomieniu adresata o złożeniu pisma w urzędzie pocztowym, urząd pocztowy zaświadczył w ten sposób, że zostało dokonane zawiadomienie zgodnie z wymaganiami, w tym zgodnie z wymienionym w rewizji nadzwyczajnej § 47 ust. 1 rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 15 marca 1996 r. w sprawie warunków korzystania z usług pocztowych o charakterze powszechnym (Dz.U. Nr 40, poz. 173 ze zm.). W każdym razie w rewizji nadzwyczajnej nie wskazano, że w świetle zebranego w sprawie materiału istnieją podstawy do zakwestionowania dokumentu stwierdzającego zawiadomienie adresata o tym, że przesyłka została złożona w urzędzie pocztowym.

Skoro rewizja nadzwyczajna nie podważyła podstawy faktycznej, a w konsekwencji także podstawy prawnej zaskarżonego postanowienia, to podlegała oddaleniu (art. 393¹² KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego – Dz.U. Nr 43, poz. 189).

=====